

IOAN VATATZIS, ÎMPĂRATUL BIZANȚULUI

(1222 –1254)

REGELE CU ȘASE DEGETE

CEL MILOSTIV

12 PROROCI VORBESC DESPRE AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL

Traducere din limba engleză de Bogdan Mateciuc

www.odaiadesus.ro – www.traducertechnice.net

Sfântul Ioan Duca Vatatzis

Sfântul Ioan Duca Vatatzis s-a născut în 1193 în Tracia, în cetatea Didimotiho. Venea dintr-o familie de spiță aleasă, dat fiind că bunicul său Constantin, numit Vatatzis, era general al armatei împăratului Emanuel Komnenul.

Pomenirea Sfântului Ioan Vatatzis cel Milostiv se face în Didimotiho pe 3 noiembrie în Biserica Hristos Mântuitorul din cetate, unde există ca odor o icoană portabilă a Sfântului, realizare a artei populare din anul 1958, și pe care se află scris imnul adormirii sale.

„Să cinstim pe strălucitul împărat și marea fală a credincioșilor și slava templelor, să cinstim pe Ioan în imne și ode ale duhului, ca să facem pomenirea lui, împreună dând slavă ție măritule, slavă ție încoronatule, slavă ție pentru cei pe care i-ai tămăduit.”

Prefață

Vreme de aproape trei decenii am împărtășit preocuparea mea despre un posibil al treilea război mondial și despre suferințele grecilor și ale întregii omeniri în general, cu unii patrioți și creștini, potrivit legendelor și tradițiilor populare. Firul acestor evenimente are de-a face cu luptele cu turcii și cu învierea Bizanțului. Aceste legende se referă la „Regele de Marmură”, cel care are șase degete și care a lăsat o lucrare neterminată, pe care, atunci când va fi înviat cu ajutorul Domnului, o va duce la bun sfârșit.

Totuși, cine este acest „Rege de Marmură”, care este rolul său și ce legătură are el cu cele ce se vor petrece în apropiere?

Căutând identitatea acestei persoane, care are de-a face, după cum am spus mai sus, cu toate evenimentele dramatice ce se vor petrece în Elenism, m-am dedicat unei lupte pentru strângerea tuturor prorociilor care se referă la împăratul salvator. Materialul a fost greu de găsit, fiind împrăștiat, și din această pricină căutarea mea a durat aproape 25 de ani. (Am făcut cercetări la Muntele Athos, în Ierusalim și în fiecare mănăstire grecească).

Pe baza studiului celor douăsprezece prorocii pe care le-am strâns și publicat în paginile acestei cărți, am descoperit că regele de marmură cel cu șase degete este Ioan Vatatzis, un împărat la Bizanțului, care avea șase degete și care era numit „Binefăcător al Bizanțului”.

Oamenii spun că regele de marmură, care va fi înviat în Bizanț, este Constantin Paleologul, ultimul Împărat. Toți prorocii vorbesc despre Ioan, nu despre Constantin. Alții vorbesc despre Ioan Teologul. Ioan Teologul nu a părăsit niciodată Efesul și Patmosul și nici nu avea șase degete. Alții spun că este Sf. Ioan Botezătorul. Ioan nu a plecat niciodată din deșert, de la râul Iordan, și nici nu a fost în Bizanț și nici nu avea șase degete. Alții spun că este Constantin, fostul rege al grecilor. Toți prorocii noștri vorbesc despre Ioan, nu despre Constantin. Mulți nu știu nimic despre evenimentele mondiale viitoare care vor lovi omenirea.

Cred că Dumnezeu va permite ca aceste evenimente să aibă loc în Turcia. Aici prorocii, precum și alți sfinți și împărați ai Bizanțului... pentru că aici se află cea mai mare parte din Sfânta Cruce pe care Sfânta Elena a adus-o la Constantinopol, și mantia lui Hristos, buretele, toiagul, sulita și multe alte obiecte sfinte.

După căderea Constantinopolului, toate au rămas acolo.

Mulțumesc Arhiepiscopului din Messinia, Grigore, care a scris multe cărți profetice și care m-a reasigurat că într-adevăr este Ioan Vatatzis, ajutându-mă să strâng o parte a materialului meu. Acest lucru a fost întărit de Fericitul Eftimie de la mănăstirea Esphigmenu din Muntele Athos și de pustnicii frații Nanopouloi, părintele Theofilakt și Pantelimon. De asemenea, am primit sprijin de la Arhiepiscopul din Magnezia, Maxim, și de la alți pustinici din Muntele Athos. De asemenea, mulțumesc prietenului meu Dimitrios Spachos, care m-a ajutat cu Codicele de la Paris.

În fine, țin să subliniez că am păstrat felul de scriere și de exprimare al prorociilor, așa cum s-a păstrat acesta de-a lungul tradiției până în ziua de azi, și că singurul motiv al acestei publicații nu este altul decât dorința mea ca oamenii să cunoască adevărul despre împăratul de marmură și despre cele ce se vor petrece.

La întrebarea cum este posibil să fie înviat împăratul, răspundem că atunci când Dumnezeu dorește, firea naturală este răsturnată.

Este pentru prima dată când se scrie în Grecia o carte profetică despre Regele cu șase degete, Sfântul Ioan Vatatzis, și despre cele ce se vor petrece în Bizanț.

Gheorghe Valavanis

Scriitor, literat, cercetător al scrierilor, membru al Asociației Literaților din Thessalia și al Asociației Literaților din Larissa (A.L.W.L.).

Sfântul și cinstitul împărat Ioan Vatatzis cel Milostiv din Magnezia

Nicodim, monahul din Athos, a tradus viața lui Ioan Vatatzis și a înfățișat această legendă, precum și tot imnul slujbei la care a lucrat el însuși.

Împăratul Vatatzis, care era un credincios fierbinte al lui Hristos, a venit din Adrianopole, unde strămoșii lui participaseră la Senatul împărătesc, pentru că bunicul său Constantin, numit Vatatzis, fusese general al împăratului Manuel Komnenul în anul 1143. Întrucât părinții împăratului muriseră, el a moștenit o mare avere pe care a împărțit-o săracilor și a dăruit-o templelor și bisericilor. După aceea, s-a îndreptat către Nymfaio din Bitinia, unde se aflau palatul și scaunul Împăratului din Constantinopol. Acolo l-a întâlnit pe unchiul său, alături de tatăl său, care era preot și claric alături de împăratul Theodor Laskaris, care a domnit la anul 1206. Prin unchiul său a devenit un prieten al împăratului, însă nu s-a mândrit cu această prietenie. Dimpotrivă, se purta cu smerenie și iubea pe toți, fiind smerit și ducând o viață înțeleaptă.

Era deschis cu toți, umil, bun la inimă și plin de pace, vorbind tuturor cu bunătate. Pentru toate aceste virtuți a primit în căsătorie pe fiica împăratului, cea numită Irina, după ce s-a luptat cu Latinou Coraton, care se lăuda cu puterea sa; și, după ce l-a înfrânt, a spus „Doamne Iisus Hristoase, ajută-mă”.

Atunci când socrul său, împăratul Theodor, a murit, Ioan cel Milostiv a luat tronul în anul 1222. Era un apărător de nădejde al celor de jos, era drept și era recunoscut pentru milostenia sa, și din acest motiv a fost văzut de toți ca un izvor al milei și i s-a spus milostiv. Asemenea, a fost văzut ca un luptător pentru neprihănire și pentru credința ortodoxă, pentru că a pornit și a sprijinit cu dor realizarea unirii Răsăritului, după ce Apusul, pentru care papa Romei Grigore al nouălea a trimis ambasadori, a avut discuții cu exarhul de atunci, Patriarhul Constantinopolului Gherman cel nou. Și ar fi adus această pace dorită, dacă apusenii ar fi fost gata să scoată adăugirile din Crez. „Cei răstigniți se vor ridica, cei mândri vor cădea și cei căzuți se vor ridica”. La auzirea acestui glas, a căpătat mai multă putere și a reușit să-l bată și să-l izgonescă pe sultanul numit Azatinin, care atunci când a plecat din Ikonio, a jefuit orașele de pe râul Maiandrus. Domnind prin Harul lui Dumnezeu și trăind după cuvântul lui Dumnezeu, fericitul împărat și-a încredințat sufletul cu pace în mâinile lui Dumnezeu, la vârsta de șaptezeci și doi de ani.

Cinstitul său trup a fost îngropat în Mănăstirea Hristos Mântuitorul, pe care el însuși o înălțase și o numise Sosandra. Mai târziu, prin descoperire de la însuși împăratul, fericitul său trup a fost mutat în cetatea Magnezia.

A fost o mare minune atunci când sfântul său trup a fost mutat în Magnezia, căci atunci când au deschis mormântul său nu a ieșit nici un miros, ci dimpotrivă, s-a simțit un miros plăcut ca într-o grădină parfumată. De asemenea, mortul părea că șade pe un scaun de domnie, fără să-și fi pierdut nimic din mădularele sale, fără pată sau miros și fără vreun semn că ar fi mort.

Deși fusese îngropat în urmă cu șapte ani, părea că este viu, mădularele sale se mișcau firesc și obrajii săi erau roșii. Chiar și veșmintele sale împărătești se păstrasera ca și cum fuseseră croită în chiar acea zi. În felul acesta slăvește Dumnezeu pe cei ce-L slăvesc. De atunci, acest sfânt trup, care se odihnește în Magnezia, a lucrat numeroase minuni, a vindecat boli, a scos demoni, a vindecat alte dureri, lucrând prin Harul lui și mereu numai către cei veniți cu credință la el, unii dintre aceștia fiind pomeniți în cântarea vieții lui.

Prin Sfinții Tăi, Hristoase Dumnezeu nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Prorocia Sfântului Metodie

„Neamul cu părul bălai (rușii) va cuceri cetatea cea cu șapte coline de cinci ori, și grâne vor crește pe ea și mâncând din ele, mulți dintre ei se vor răzbuna împotriva Sfinților”.

În acele luni, Dumnezeu se va mânia, iar rușii vor pierde împotriva neamurilor din Asia. Sfântul Metodie încheie cu: „Ei vor birui în răsărit, vor ataca pe ismaeliți și îi vor urmări până la Köln”.

Înțelesul (ceea ce vrea să spună) este acela că rușii împreună cu aliații lor vor stabili o comisie de trei persoane numită Veghetori, care vor stăpâni Răsăritul și vor lupta continuu împotriva asiaticilor din Asia, unde vor fi lupte mari cu milioane de morți din pricina disperării asiaticilor, care după ce vor fi bătuți și învinși de Veghetori (ruși), vor fi urmăriți până la Köln care este în mijlocul Asiei. Atunci când toate Neamurile fac o alianță împotriva Rusiei, se va pune problema existenței Constantinopolului pe care Rusia va dori să îl stăpânească. Sfântul Metodie zice: „Conducătorii armatelor, anume Regii, vor lupta ei înșiși cu cei ce vor să stăpânească”. Nu știm dacă Rusia va avea aliați. După Sfântul Metodie, războiul este descris astfel:

„După bătălia dintre Rusia și celelalte puteri, neamurile din nordul Europei, stârnite fiind, se vor muta cu putere spre Răsărit cu cele mai mari forțe de partea lor și se vor împărți în patru puteri conducătoare, adică în patru forțe mari. Una va cuceri Efesul, a doua Melagia, a treia Akrokampos, anume Pergamon, și a patra Bitinia. După ce se va întâmpla aceasta, acele neamuri vor strânge toate forțele lor navale și vor invada cetatea cu șapte coline (Constantinopol). În același timp, practic din același motiv, neamurile Europei de Sud vor fi și ele stârnite și Filip cel Mare se va ridica împreună cu alte optsprezece neamuri (prin aceste cuvinte, el spunea NATO și alte 18 națiuni) și vor face la fel.

De aceea, după ce toate neamurile se vor strânge în Constantinopol, se va dezlănțui un așa mare și groaznic război în el și în afara lui, pe mare și pe uscat, fără seamăn în tot universul. Fiecare popor îl va chinui pe celălalt cu mare mânie. Așa mare va fi acest măcel, că nu numai șanțurile cetății cu șapte coline, ci și întreaga ei întindere va fi acoperită cu sânge până la înălțimea unui vițel de trei ani. Acest sânge de om, ca un râu, se va duce către mare într-o cantitate mare, pe o distanță egală cu optstrece stadioane – echivalentul a două mile și două stadioane – și se va amesteca cu apa până la fundul acesteia. Atunci boii și vitele vor mugii, caii se vor opri, neputând să înainteze din pricina morților, a sângelui și a strigătelor armatelor.

Acestea sunt cuvintele Sfântului Metodie cu privire la al treilea război mondial groaznic, adăugând că din pricina acestuia „toți păcătoșii vor fi pierduți”. În continuare, Leon cel Înțelept conchide că „toți oamenii, credincioși și păcătoși, vor jeli și vor suferi iadul pe pământ în acele zile îngrozitoare, pentru că lumea va vedea cele șapte nenorociri și două secerișuri din cartea Apocalipsei. Din pricina celor de mai sus, cei credincioși îi vor ataca și le vor tăia capul celor păcătoși, aruncându-le cu fața în pământ. Ei vor plânge cu lacrimi mari, rugând pe Domnul să pună capăt acestor nenorociri și să aducă pacea pe pământ. Domnul Atotputernic va auzi plângerea celor credincioși și va trimite pe îngerul Său cu înfățișare de om la Ioan cel ortodox, drept, neprihănit și vrednic, care vine dintr-o familie bizantină împărătească și care doarme de mulți ani în beciul unei mici biserici din Constantinopol, sub Providența dumnezeiască, pentru a aduce la îndeplinire rezolvarea prestabilită pentru Cauza Răsăriteană, împreună cu mântuirea lumii prin Hristos.

Îngerii, când vor veni la Ioan, îl vor ajuta să se ridice din lungul său somn și îl vor face împărat cu Sfântul Mir, spunându-i: „Ridică-te, primește suflare și vei fi înviat din mormânt de Hristos, ca să poți face din poporul tău Cel Ales și Cel Sfânt și apoi ieși din mormântul tău și nu te mai ascunde, căci mulți întreabă de tine. Toți vor fi aruncați afară și numai tu vei intra înăuntru. Apoi, dându-i tablele de piatră cu ce are de făcut, el va lua domnia și, de asemenea, i se va spune:

„Ioan, mulțumește-l pe Dumnezeu cerurilor și al pământului, care a fost mâniat de faptele celor nelegiuți și nevrednici, păzește adevărate credință ortodoxă a Domnului nostru Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, așază la loc virtuțile și numește preoți și arhiepiscopi dintre cei vrednici și care sunt bineplăcuți Dumnezeului Sfintei Treimi.

Toate acestea începând și acest groaznic război continuând între neamuri, Sfântul Metodie și Leon cel Înțelept spun destul de clar că „deodată o lumină dumnezeiască se va așeza peste Constantinopol venind din cer, ca o coloană de foc, și va apărea steaua care s-a văzut în noaptea când s-a născut Hristos, în mijlocul cetății deasupra bisericii Sfintei Maici a lui Hristos, în a treia zi și la al treilea ceas și, în același timp, un înger nevăzut va striga cu glas puternic de trei ori: „Stați cu frică, pace vouă, ajunge cu pedepsirea celor neascultători și necredincioși... Repede, mergeți către apusul și către dreapta cetății cu șapte coline, unde veți găsi un om vrednic, un prieten al lui Dumnezeu, înțelept și neprihănit, care vine dintr-o familie împărătească, îmbrăcat sărăcăcios, dar milostiv, simplu și cu vorba plăcută, stând între doi stâlpi, și imediat ce-l găsiți, încoronați-l împărat”.

După acest eveniment deosebit, citim în manuscrisele lui Leon cel Înțelept că încoronarea și prezentarea acestui vrednic împărat de către înger se va face la trei zile și trei nopți de la semnele spuse mai sus. Mai mult, după ce vor vedea aceste minuni, armatele înțeleștate înăuntru și înafara cetății cu șapte coline, la auzirea glasului de tunet al îngerului, vor opri imediat măcelul. Vor fi atât de mirate, vor rămâne mute și pline de bucurie și teamă, și vor ruga pe Dumnezeu cu lacrimi în ochi să le arate degrabă pe împăratul încoronat, căci din cauza măcelului, a mirării și a tulburării, nu îl vor putea găsi pe el imediat. La fel, Domnul și Dumnezeu nostru va auzi această cerere și va arăta lumii omul, pentru cei aleși după cum urmează. Vreme de trei zile în care el va fi încoronat de către înger ca împărat al tuturor neamurilor și împreună cu semnele de mai sus, un nor mai strălucitor decât soarele va apărea pe cer deasupra cetății cu șapte coline (Constantinopol), mai strălucitor decât soarele, cu împrejurul unui câmp rotund. De asemenea, sub nor va atârna, cu voia lui Dumnezeu, o cruce purpurie și la stânga ei un curcubeu, pe care Dumnezeu ni le-a dat nouă în veci. Și, în timp ce acesta se răsucesce pe cer, potrivit unei tradiții credibile, în mijlocul acestei întâmplări deosebite și importante, va apărea o mare icoană a Maicii lui Hristos și îngeri laudând pe Sfânta Maică a lui Hristos (Fecioara Preacurată) și pe Mântuitorul lumii.

În timp ce se petrece aceasta, marginea curcubeului, după ce a fost ridicat de o putere dumnezeiască și aruncată în cer, va cădea către marginea celor două coloane unde se află Sfântul Împărat Ioan. Atunci toți îl vor vedea și după ce vor da slavă lui Dumnezeu, vor alerga către marginea curcubeului, se vor închina și vor urma vrednicului lor împărat cu lumânări și frunze de palmier, mergând și slăvind pe Dumnezeu și rugându-se în Marele Sion (Sfânta Sofia). Și unul dintre îngerii lui Dumnezeu, cu mare slavă pentru această ocazie, va spune cu glas tunător către popor: „Vă place acesta?”. Iar ei, ascultând acestea, vor fi îngroziți și plini de teamă și cu lacrimi vor privi către cer și își vor ridica mâinile și vor striga: „Da, Doamne, suntem mulțumiți de alegerea Ta, pentru că ni l-ai dat pe el (Ioan) din marea ta milă”. Mai departe, poporul va dori să-l vadă pe el înconjurat de cântări în Marele Sion, care este biserica Sfânta Sofia, pentru ca el să se roage. Și după ce îl vor așeza pe scaun, să-l proclame pe el cu puterea vocilor lor, împărat, stăpân și părinte al tuturor.

Despre această ocazie, Sfântul Metodie, adăugând la această măreață descriere a lui Leon cel Înțelept și un înger văzut și care poate fi înțeles, ținând Sfânta Cruce ca pe un sceptru, și care va

așeza un nor de slavă pe capul anunțatului Împărat, căruia îi va da o sabie ascuțită și pe care îl va anunța înaintea poporului: „Fii bărbat, Ioane, capătă putere și bate-i pe vrășmașii tăi”. De asemenea, Leon cel Înțelept spune că în același timp el este numit Patriarh al Bisericii Ortodoxe și arată că pricina mării slave a sfântului împărat este marea lui frică de Dumnezeu, sfințenia lui, credința, dreptate, virtutea și tăria sufletului său.

Sfântul Agatanghel, pe scurt, își spune prorocia în puține cuvinte folosite în vremuri grele: „Așa este binecuvântat cel ce-l cinstește pe Dumnezeu...”. Mai departe, sfânta noastră tradiție adaugă că, potrivit anunțării oficiale de mai sus a sfântului împărat, toți pustnicii și virtuozii care trăiesc în munți și peșteri vor fi prezenți ca să se bucure și ei și să cinstească cu prezența lor această zi măreață și strălucită a slavei lui Dumnezeu și măreția Ortodoxiei.

E vorba, într-adevăr, despre învierea lui Ioan. Sfântul Tarasie, de asemenea, îl numește numai Sfânt Împărtat, pentru marea lui virtute, curăție și sfințenie. Leon cel Înțelept scrie următoarele despre trăsăturile sale fizice și sufletești: „Unghia degetului mare de la piciorul lui drept era îndoită, vorbirea lui era plăcută și înfățișarea lui atât de atrăgătoare, încât părea aproape femeiască. Este de vârstă mijlocie, chilug, elocvent, prudent, capabil de a face și spune prorocii, cu ochii larg deschiși; sărac cu un suflet curat, îmbrăcat sărăcăcios pentru că hainele alese nu sunt de trebuință. Este pașnic și milostiv, comunicativ, generos, înfricoșător, fără barbă, și are două rânduri de cruci purpurii pe umerii săi și pe piept.

Cum va învia? este întrebarea la care noi răspundem: „Acolo unde voiește Dumnezeu, se trece peste firea naturii.”

Acum să cercetăm faptele sfântului și marelui împărat, potrivit prorociilor.

Atunci când el ia tronul de la Sfântul Constantin, Dumnezeu îi dă lui (Ioan), potrivit lui Leon cel Înțelept, doi îngeri ca doi bărbați îmbrăcați în alb, iar ei îi șoptesc la ureche tot ce are el trebuință să facă. Astfel, avându-i pe cei doi îngeri trimiși de Dumnezeu ca îndrumători, el se va apuca de treaba rânduită de Dumnezeu.

Sfântul Metodie și Leon cel Înțelept spun scurt că sfântul împărat „va ataca fiecare neam necereincios”, nu doar pe cei ce îl resping pe Hristos sau pe musulmani, păgâni, raționaliști, spirițiști, ci și pe cei ce nu cred în învățătura Bisericii Ortodoxe, anume pe eretici și schismatici, precum și pe acei ortodocși care trăiesc o viață păcătoasă și nevrednică, așa cum spune Sfântul Damaschin la pagina 163 din Dogmatica lui: în ceea ce privește învățătura ortodoxă, cine nu crede în tradiția Bisericii apostolice sobornicești sau cine a luat parte la fapte nelegiuite sub îndrumarea diavolului va fi privit ca necredincios.

Sfântul Ioan va călători la fiecare popor propovăduind Sfânta Evanghelie a adevăratei credințe ortodoxe, ținând în mâinile sale Crucea, Evanghelia și sabia, o icoană a sabiei, urmat fiind de poporul grec cel credincios care va fi binecuvântat de Dumnezeu. Împreună cu el vor fi și părinți din toate popoarele care au parte de mila lui Dumnezeu, cu frică și cutremur pentru lucrurile minunate pe care le-au văzut petrecându-se în cer spre slava lui Dumnezeu. Potrivit Sfântul Agatanghel, deodată aripile vor dispărea: „Toți cei ce cred că vor putea să i se împotrivescă Lui vor plânge și vor suferi groaznice dureri de cap”. Deci cine nu ascultă de propovăduirea lui va pieri, potrivit lui Ioan Teologul: „Și am văzut (fiara din pământ și din mare) și pe Împărații a tot pământul și oștirile lor, adunându-se să se bată cu cel ce ședea pe calul său și cu oștirile sale...” Acest război este numit „măreța zi a Stăpânului Universului, care va conduce la prăpădirea acestor împărați”.

Vor fi atât de mulți oameni omorâți, că Domnul va trimite păsări carnivore ca să rupă carnea lor, pentru a împiedica răspândirea bolilor pricinuite de mirosurile grele, și moartea celor credincioși. Mai ales, ca în vreme de război, Sfântul Andrei, cel numit nebun pentru Dumnezeu, zice: „Dumnezeiescul Împărat va pune mâna lui dreaptă peste mare și va împlânzi neamul cel bălai”.

Din cele de mai sus, este vădit că rușii nu vor suferi ridicarea dumnezeiescului Împărat, ridicarea Imperiului Bizantin și stricarea planurilor lor de cucerire. Apoi dumnezeiescul Împărat, întorcându-se către marea Constantinopolului, unde din pricina războiului flota rusească va fi întinsă, făcând semnul crucii cu dreapta lui, va prăpădi întreaga flotă împreună cu echipajele, într-o clipită.

Rușii, din cauza acestei pedepse, se vor aduna și își vor pleca capul înaintea dumnezeiescului Împărat care vrea să le supună voii lui Dumnezeu.

După toate acestea, dumnezeiescul Împărat repede va curăța Biserica lui Hristos de toți simoniștii, de cei ce dau bani cu împrumut și de cei nevrednici de preoție, arhiepiscopi, preoți, diaconi etc. și, după Leon cel Înțelept, el îi va înlocui cu alții vrednici care sunt bineplăcuți lui Dumnezeu prin faptele lor cele curate. După sfânta și vrednica tradiție, mânia dumnezeiescului Împărat către acești oameni va fi atât de mare, că însuși el, asemenea lui Ilie odinioară, cu mâna lui îi va tăia pe unii și pe alții îi va da focului. De asemenea, oamenii dumnezeiești vor hirotoni pe cei drepti și vrednici în locul celorlalți, care după Sfântul Duh vor fi dați pe față de cei ce au fost ținuți în viață prin grija dumnezeiască, cu mulți ani în urmă, și care au fost de multe ori văzuți de ceilalți pe Sfântul Munte. Vă rog ascultați, sfinților, patriarhilor, arhiepiscopilor, preoților și diaconilor.

Toate acestea petrecându-se, Sfântul Metodie ne spune că dumnezeiescul Împărat va aduce pacea „popoarelor”. Pacea va veni prin căderea papismului, protestantismului, spiritismului și a altor necurății, și prin întoarcerea la adevărata credință a celor care au supraviețuit războiului.

Etapa următoare va fi prăpădirea completă de pe fața pământului a tuturor asiaticilor, pe care rușii i-au atacat și i-au cucerit mai întâi, Veghetorii prin tăiere, care nu au dispărut complet din pricina mulțimilor mari și a pomenitului război civil.

După învierea dumnezeiescului Împărat, el îi va afla pe otomani biruiți incomplet, dar rămași încă în necredință; din pricina aceasta și din pricina dorinței lor de răzbunare, ei nu vor dori să asculte de glasul său și astfel el îi va prăpădi cu foc și fier.

Sfântul Andrei descrie acest prăpăd al otomanilor în mod viu și clar în cuvintele: „După toate acestea, el își va întoarce fața către Răsărit și îi va smeri pe fiii lui Agar. Fiind Domnul mâniat pe ei din pricina blasfemiei lor și pentru cine sunt ei, adică fiera Sodomei și amărăciunea Gomorei, pentru toate acestea se va întoarce Împăratul împotriva lor și împotriva copiilor lor, care vor fi dați focului, și chiar și cei ce se vor preda mâinilor lui vor fi dați focului”.

Toate cele de mai sus, Sfântul Metodie le-a povestit Sfântului Andrei pe scurt, astfel: „După aceea, el îi va urmări pe ismaeliți cu o mână tare și cu un braț tare și la sfârșit îi va prinde”. Numai cei ce se vor boteza vor fi în siguranță, și vor fi o treime din toată lumea. Dumnezeiescul Împărat, după Sfântul Andrei, dorește să îi facă ortodocși pe cei ce locuiesc în Iliria, adică pe creștinii care locuiesc în vechea provincie Iliria.

După aceea, el va merge împotriva Egiptului care, după Leon, va fi pustiit prin măcel și va fi forțat să se predea, după Sfântul Andrei. Vorbim acum de cea mai tristă și mai înfricoșătoare faptă a dumnezeiescului Împărat. Este inclusă în cel mai reprezentativ extras din prorociile sfântului părinte Metodie: „Și mulțime de popoare împreună cu ele, mulți cât nisipul mării, se vor ridica și o mare

groază va veni peste întreaga lume. Apoi, Împăratul va striga înaintea lui Dumnezeu și foc va veni din cer, care îi va omorî pe ei. Apoi, o mare pace va fi peste întreaga lume.” Aceste popoare, multe cât nisipul mării, sunt cele pomenite la capitolul XVI din cartea Apocalipsei, care zice: „Și al șaselea înger a vărsat cupa lui în râul cel mare Eufrat și apele lui au secat, ca să fie gătită calea împăraților de la Răsăritul Soarelui”, care sunt toate neamurile barbare și necredincioase din Asia centrală și răsăriteană, care sunt chinezii, japonezii, indienii, tărarii, afganii, perșii, calmuchii, tibetanii și alții”. Neamurile de mai sus, stârnite de Satan, vor merge împotriva dumnezeiescului Împărat și a oștilor lui și împotriva lui Dumnezeu. Acest fapt îl va face pe dumnezeiescul Împărat să se roage înaintea lui Dumnezeu, deși el nu face niciodată nimic fără rugăciune și fără călăuzire de la îngeri. Cât despre tacticile folosite, adică măcelul, el nu vrea să îi prăpădească pentru că sunt mulțimim mari, așa că Domnul, Stăpânul Atotputernic va asculta rugăciunile lui și va trimite focul dumnezeiesc împotriva lor. Așa că la o clipită de ochi ei vor dispărea de pe fața pământului.

Dumnezeiescul Împărat, după ce va da tot Răsăritul Bisericii Ortodoxe, se va întoarce cu mare slavă și cinste, așa cum nici un împărat sau cezar nu a mai primit, pe scaunul universal al împărăției lui atotcuprinzătoare, având scaunul la Constantinopol, împărăteasa cetăților, în car eva domni cu un toiag de fier și dreptate aspră în numele lui Iisus Hristos.

Binecuvântați vor fi cei ce vor supraviețui acestor lucruri, și fericiți. Atunci când dumnezeiescul Împărat se întoarce, toate binecuvântările lui Dumnezeu vor veni peste pământ, după cum zice Sfântul Metodie: „Când se întoarce el, toate binecuvântările pământului se vor da lor”.

Sfântul Andrei, de asemenea, zice: „În acele vremuri, fiecare bucată de aur, care e ascunsă în orice lor, se va descoperi prin voia lui Dumnezeu în timpul domniei lui”.

În același timp, după Părinții cei grijulii, toate mădularele sfințelor trupuri care au fost păstrate prin grijă cerească vor fi descoperite și asemenea Mihail Dukas, gândind că ele s-au pierdut în timpul căderii Constantinopolului, într-un bocet pentru cetate, va striga către ceilalți: „Unde sunt trupurile Apostolilor Domnului nostru, care au fost așezați odinioară în Rai? Unde e roba cea stacojie? Unde e sulița? Unde e buretele? Unde e trestia?”.

Apoi imediat dumnezeiescul Împărat vrea să reconstruiască templele și orașele cele părăsite cu aceste comori, spre slava lui Dumnezeu, a Sfintei Treimi și a Preasfintei Fecioare Maria și în cinstea marilor săi Mucenici și a tuturor Sfinților, după cum zic părinții de mai sus și Leon. Constantinopolul se va ridica din nou; va fi mai strălucitor și casa slavei lui Dumnezeu.

După Leon, creștinii se vor aduna imediat în cerc, de la margine către centru, și se vor aduna în jurul cetății asemenea unor copii în jurul mamei lor. „Pământul va da lucruri mărețe”, după cum zice Sfântul Metodie: „Pământul își va da rodul însutit”. Prorocul Amos zice: „Iată, vor fi zile, zice Domnul, când semănătorul va ieși înaintea secerătorului și plugarul va ieși înaintea semănătorului, și munții vor da zeamă de struguri și toți munții vor fi încărcăți cu bogății”. Bătrânii și tinerii vor sosi la Constantinopol de peste tot și vor slăvi pe cei aleși de Sfântul Împărat Ioan. Fiecare dintre ei va primi răspunsuri pentru sine (adică la toate întrebările lor), după cum spune înțeleptul Leon.

Mai departe, toate războaiele vor dispărea, după cum mărturisește Sfântul Metodie: „Armele războiului vor deveni pluguri și ciulini”. De asemenea, Sfântul Andrei zice: „Haideți să nu mai avem războaie și să ne prefacem săbiile în ciulini și sulițele lor în unelte agricole și să lucrăm pământul nostru cu ele. La fel, în timpul acestei slăvite domnii, toate instanțele și judecățile vor dispărea, după cum zice Sfântul Andrei: „Și nu vor mai fi judecați, nici răufăcători, nici oameni înșelați, din pricina fricii, căci dumnezeiescul Împărat îi va face pe copiii oamenilor drepti și el îi va smeri pe cei ce calcă legea și îi va da pe ei morții”.

De asemenea, petrecerile, cântecele din chitară, petrecerile și teatrele vor dispărea, după cum zice Sfântul Andrei. De asemenea, el (dumnezeiescul Împărat) va căuta cetatea (Constantinopol) care este poporul său cel mare și nu se va mai afla chitarist sau cântăreț sau altă asemenea îndeletnicire vulgară. Pe toate acestea el le va urî și le va șterge din cetatea Domnului.

Fiecare va primi prețul valorii sale, după cum zice Sfântul Metodie: „El va da fiecăruia prețul pe care îl merită”. „Va da meritele și bogățiile celor credincioși”, după cum zice Sfântul Andrei.

„Și el va scuipa pe ele (pe comori) și le va risipi în toată țara, iar bogații vor deveni împărați și săracii vor deveni stăpâni”.

Descriind abundența de bunuri din timpul acestei slăvite stăpâniri, Sfântul Andrei zice: „Iar anii acestui dumnezeiesc Împărat vor fi la fel ca ai lui Noe, dar nu și în ceea ce privește răutatea, ci în ceea ce privește bunătatea. Pentru că oamenii vor fi foarte bogați în această vreme (când va stăpâni el) și într-o pace neîntreruptă. Vor mânca și vor bea, se vor căsători și își vor căsători copiii. De asemenea, vor trăi pe mare și pe uscat (fără griji pentru cele lumești) și, mai departe, el adaugă: „Și veselie și bucuria va întrece veselie și va fi plinătate de bunuri de pe pământ și de pe apă”. Viața în această lungă perioadă de timp va fi liniștită, sfântă și bineplăcută Dumnezeului cerurilor și pământului, potrivit Sfântului Andrei. Apoi, după Leon, „mulți vor pleca în canioane și deșerturi ca să zidească mănăstiri și schituri și vor slăvi pe Dumnezeu și Sfânta Treime”.

„Atunci păcătoșii nu vor mai fi pe pământ. Va fi o turmă și un păstor”.

„Domnia dumnezeiescului Împărat”, după Sfântul Metodie, va dura 35 de ani. Fericiți cei ce vor trăi pentru a vedea pe înviatul și măritul împărat Ioan și minunatele și mărețele fapte care se vor lucra, ceea ce va fi și ceea ce trebuie să fie. Amin”.

Prorocia lui Leon cel Înțelept, împărat în Bizanț la anul 886

Despre legendarul împărat sărac și ales, care locuiește în partea dinainte a Bizanțului

El este adevăratul și măritul împărat, care locuiește în acest loc. Acesta este cel gonit din casa lui de către popor, cel ce a devenit de neaflat. El se va descoperi în mijlocul unui curcubeu și va purta semnele lui Hristos și va fi catehizat de îngerul care va fi văzut. El îi va spune la ureche celui ce doarme să se trezească: ridică-te din mormânt, Hristos te atinge. El te cheamă pe tine neam ales.

În al doilea rând, el îi va spune: „Ieși afară tu, cel ce te ascunzi. Nu te mai ascunde. Mulți întreabă de tine”. În al treilea rând, el îi va da pietre, pe care stă scris aceasta, că neamul ales s-a răzbunat și a făurit purtări vrednice și oameni aleși, care au mulțumit Dumnezeului cerurilor și pământului. El (Împăratul) poartă și el semnele: unghia degetului mare de la piciorul lui drept are o umflătură, vorbirea lui este plăcută, chipul său este ales și figura sa este feminină. Este de vârstă mijlocie, chilug, învățat și priceput în muzică, iute în prevederi, în stare să facă și să transmită prorocii. Ochii îi ies în afară. Este sărac, curat (la suflet) și, de asemenea, e îmbrăcat sărăcăcios. Mai mult, este blând și milostiv, dorind să transmită ceva, milostiv, de temut, fără barbă și pe cei doi umeri și pe pieptul său poartă două cruci roșii adânci. El este alesul lui Hristos, săracul care trăiește nenumărați ani, cel ce simte milă pentru alții și el însuși poate fi vrednic de milă. Alături de aceasta, el are multe chipuri și, de asemenea, vine dintr-o familie împărătească – căci numele său groaznic este un lup mâniaș, în timp ce printre ai săi este vrednic. Este foarte pios și a fost primul care a împărțit prorocii și a dat răspunsuri. Totuși, importanța sa pălește, pentru că oamenii îl cred mort și deloc folositor. El este cel pe care Dumnezeu îl va descoperi și îl va unge cu untdelemn la sfârșitul zilelor. El este cel care a fost descoperit în felul acesta și steaua va răsări în ziua miercurii, din mijlocul Constantinopolului către piață și în al treilea ceas în Templul Preasfintei Maici a Domnului nostru. Întrucât steaua care va răsări nu este dintre planete, ci este cea care are strălucit când s-a născut Hristos. Și timp de trei zile și trei nopți un învățător îl va chema și îl va descoperi pe cel ce dă nădejde și în același timp ascultă la tonul înalt al glasului său.

Poporul va fi fericit și în același timp înfricoșat și va striga, ignorându-l pe cel ce dă nădejdea. Strigând „Doamne, miluiește-ne pe noi”, atunci când el se va arăta tuturor, ei vor ofta și vor vărsa lacrimi din pricina durerii lor. Și vor ruga pe Dumnezeu și El le va primi ruga.

El va fi îndurător cu cei ce trăiesc pe pământ și cel ce a fost ales (de Dumnezeu) le va fi cunoscut.

Pe cer o stea încețoșată se va arăta, mai strălucitoare decât soarele, de mărimea unei podele, și cu o cruce atârnată de ea. Pe partea stângă a Crucii Roșii (care va fi atârnată), un mare curcubeu, care a fost așezat acolo pentru noi (de Dumnezeu), ca o voce veșnică, însă toți îl vor ignora.

Partea dinspre miazăzi a curcubeului va fi tăiată și se va mișca între treptele Cerului. Întreaga zonă se va umple și va rămâne deasupra colibeii adevăratului împărat. Apoi, popoarele după cel îl vor fi văzut, se vor ruga Dumnezeului Cerului și al Pământului și se vor grăbi către marginea curcubeului. Ei îl vor lua pe bătrânul și vrednicul împărat cu lumânări și frunze de palmier în mâini și îl vor aduce la Sionul cel mare. Învățătorul cu glas puternic, care nu se va vedea din cer, va întreba

poporul: „Vă place de el?”. Apoi, fiecare va fi cuprins de un sentiment de frică, groază și cutremur și, cu lacrimi în ochi, vor spune: „Da, Doamne. Pentru că Tu ni l-ai dat, îl plăcem”.

După ce i se vor închina, îl vor aduce în imne în Sionul cel mare (Constantinopol), pentru a se ruga. Apoi, după ce îl vor duce la un loc suficient de ridicat, îl vor numi împărat. După aceasta, doi îngeri, care vor fi ca eunucii, îmbrăcați în haine albe, îl vor conduce și îi vor șopti la ureche tot ce are de făcut. Ei, dorind să-l atingă, fără a vedea semnele, vor vorbi înaintea celui slăvit și vestit. După aceea, mulți vor fugi în locuri îndepărtate și fiecare va slăvi pe Dumnezeu și sufletele lor vor afla liniște.

Prorociile unui om către Împăratul Manuel Paleologul

despre căderea Constantinopolului și despre libertatea din nou, și despre ziua judecării

Odată, Împăratul Manuel Paleologul a dorit să cerceteze dacă se vor mai adăuga zile sau dacă sfârșitul lumii va fi în veacul al șaptelea. Astfel, după ce Împăratul a poruncit, toți înțelepții și toți învățații cetății s-au adunat ca la treizeci la palatul său (și eu, cel ce am scris acestea, stăteam lângă Împărat) și Împăratul a început să-i întrebe (și unii dintre acești învățați au spus Împăratului) că dacă poporul vrea să fie bun, atunci Dumnezeu va mai adăuga zile, iar dacă poporul este rău, vremea și anii vor dispărea și sfârșitul lumii va fi curând.

Unii dintre ei, de asemenea, au răspuns că această lume va ține până vor trece șapte mii de ani și că apoi va veni sfârșitul lumii. Lângă Împărat ședea un părinte, un bătrân, duhovnicul Împăratului, sfințit foarte, ca la nouăzeci de ani, și el era grijuliu, înțelept și învățat și plin de toată neprihănirea. El a ascultat vorbirea celor înțelepți și nu a zis nimic, ci doar a șezut și și-a acoperit mâinile și stătea rezemat pe partea stângă.

Apoi Împăratul Manuel s-a întors către el și i-a zis: „De ce sfinția ta nu spune nimic despre chestiunile pe care le-am întrebat?” Iar el i-a răspuns în taină și i-a vorbit Împăratului. Nu e vremea să vorbesc eu acum, însă rândul viitor, dacă dorești să vorbim, să o facem între patru ochi. Auzind acestea Împăratul Manuel, s-a ridicat de pe scaunul de domnie, i-a luat pe bătrânul sfințit și a intrat în vistierie. Iar eu, Ioan, cel ce a auzit și a scris acestea, eu eram învățătorul fiului Împăratului Manuel, domnul Ioan, al noului împărat, și i-am urmat și eu căci aveam îndrăzneală la Împărat, pentru că eram învățătorul fiului său. Apoi a vorbit sfântul Părinte. Să știi, sfințite Arhiepiscop, că de acum încolo vor trece cincisprezece ani până în miercuria lui 9 martie, la ora nouă dimineață, când se va arăta un semn pe cer. Și, dacă va fi acest semn precum zis, atunci nu va fi sfârșitul lumii în aceste șapte veacuri, ci, dacă se va arăta acel semn, Dumnezeu va adăuga o mie de ani. Mai mult, așa zic și de asta te încredințez, și trebuie ca aceasta să se întâmple, iar semnul va fi o sabie, și îți spun acesta, că se va ține un sinod ecumenic și tu, Împărate, vei fi înșelat și acel sinod va fi pricina pentru care turcii lui Ismael vor fi nemulțumiți. O mare boală va apărea timp de trei ani și, dacă nu ar fi această boală, turcii lui Ismael vor construi o cetate de ziduri lângă Constantinopol pentru că Ismael a auzit că creștinii vor să se ridice împotriva lui și să-l lupte. De asemenea, atunci când Împăratul Constantin Paleologul încuviințează, Constantinopolul va fi înconjurat de turcii ismaeliți și multe insule și țări se vor supune lui Ismael. Iar după ocuparea Constantinopolului de către turci, care va dura cam trei sute nouăzeci de ani, până la patru sute de ani, creștinii vor avea o flotă mare. Preoții atunci și monahii și fiecare clasă socială, toți fără voia lor, prin călăuzire dumnezeiască, vor merge la Constantinopol, dar numai câțiva dintre ei vor fi conduși de Dumnezeu să meargă; cei aleși vor fi oameni buni, iar Dumnul le va purta de grijă. Flota aceasta, vasele de război și capii și conducătorii flotei vor fi șaptezeci de mii, și fiecare dintre acești conducători va porunci peste zece mii de oameni. Navigând așa pe mare, toată această flotă va porni împotriva Constantinopolului, către un loc numit Kondoskali. Și atunci când turcul Ismael va vedea această flotă adunată, va părăsi cetatea și va pleca spre răsărit, în Asia, și așa va scăpa.

Conducătorii oștirii creștinilor se vor certa și se vor lupta unul cu altul, cine să conducă cetatea, cine s-o ocupe și, în timpul luptei, vor scoate sabia și vor începe să se taie între ei, printre ei creștinii și în acela, unul dintre cele zece capitole ale Celui Întocmai cu Apostolii Sf. Cosma, unde zice: „Râca și

invidia au venit de la creștini. Și se va face atât de mult măcel și tăiere de oameni, încât toate văile, dealurile și tot pământul cetății se vor umple de sânge. Sfântul Cosma Cel Întocmai cu Apostolii zice acestea pe la anul 1777 în aceste zece capitole”. Iar sângele va curge în mare pe optsprezece stadii, iar tăierea, războiul și măcelul vor fi foarte mari, cum nu a mai văzut lumea vreodată și cum nu va mai fi până la sfârșitul lumii. Și după această nenorocire în cafre tot cel păcătos va fi tăiat și nu va fi mântuit. Apoi un înger din cer va coborî la porunca lui Dumnezeu și el va avea o coroană în mână și o sabie a Sfântului Împărat Constantin, și îl va încorona pe el ca Împărat, care de asemenea va sluji ca mijlocitor în război. Iar îngerul îi va da coroana și sabia și îl va chema ajutor și îi va spune să fie bărbat puternic și să îi bată pe dușmanii lui Iisus Hristos și sfinții lui urcenici și imediat războiul va înceta.

Apoi trei îngeri îl vor ridica pe Împărat și îl vor duce la Biserica Sfânta Sofia unde îl vor încorona Împărat. Toată lumea rămasă după război, dreptți fiind, lupta unora cu alții nu va înceta până când toți păcătoșii nu vor fi uciși.

Acolo în Noul Sion în Sfânta Sofia vor merge cu toții și toată lumea se va aduna și îl vor slăvi pe acest împărat și Mare Rege, de peste tot.

Și când el îi va vedea pe ei venind de departe, se va ridica și îi va primi cu bucurie și îi va săruta cu dragoste, iar ei îl vor întreba de unde este el, și el le va răspunde. Apoi acel Împărat va da o mare sumă de bani, un dar pentru oricine vine să îl vadă, iar ei îl vor întreba pentru ce sunt acei bani, și el le va răspunde: „Aceștia și mult mai mult vi se vor da vouă de la mine, și oricine dorește să vină la Constantinopol, eu le voi da cai și pământuri și tot ce or avea nevoie, și eu însumi voi fi unul dintre frații voștri și noi toți vom fi frați și Hristos părintele nostru al tuturor”. Până la șapte ani poporul se va strânge în cetate și toate insulele se vor pustii, încât nimeni nu va mai fi acolo. Și în acești șapte ani cetatea se va umple de creștini, și femeile și copiii lor cu ei. Apoi Împăratul le va spune: „Părinți și frați ai mei, bine este să luptăm cu vrășmașul nostru și să ridicăm Sfânta Cruce și sângele nostru să-l răzbunăm”. Și toți împreună, într-o suflare, îi vor zice „Fie după voia ta, Măria Ta, glasul Domnului să se facă auzit din gura ta și porunca ta să se împlinească.”

Apoi Împăratul se va ridica și tot poporul cu el și vor merge împotriva ismaeliților. Atunci se va împlini cuvântul scris, anume că o sută vor fi chinuți și doi dintre ei vor mișca o mie. Și îi vor mișca și îi vor chinui până la porțile cele frumoase, pe care Împăratul Alexandru Macedon le-a închis, până acolo îi va chinui el pe ei.

Apoi Împăratul va zice că ismaeliții nu se vor mai ridica la luptă singuri, ci împreună cu turcii, de asemenea și sarazinii, schitunii și toate neamurile cele necredincioase, care nu cred în Hristos.

Apoi Hristos va reveni și va veni în oraș, iar bogățiile pământului se vor deschide și va fi acolo aur și argint. Iar pământul va scoate fum, iar blândul și milostivul Împărat va zice: „Intrați de vedeți ce este acest fum” și pentru că va fi poruncă împărătească, ei vor intra și vor găsi comori de aur și argint. Tot acel aur se va da în dar tuturor celor credincioși, iar el le va împărți totul celor credincioși. Atât de mari vor fi bogățiile acelea, încât o parte din ele se vor arunca și o altă parte, pentru că nu le va fi de trebuință, se va împărți în toată lumea. Și nu va mai fi nedreptate, nici durere, căci păcătoșii și nedreptii vor fi șterși de pe fața pământului, și orice mână va culege lapte și miere.

Mai departe, preț de trei ani, Împăratul va vâna neamurile cele necredincioase și apoi el va intra în Împărăteasa Cetăților, unde se va odihni cu bucurie și fericire. Iar după ei un alt împărat va domni, un împărat care va domni cu cruzime și fără milă. Apoi Enoh și Ilie și Ioan Evanghelistul vor veni,

propovăduind tuturor creștinilor și spunând că o înșelătorie îi va duce în rătăcire și că ei trebuie să ia aminte să nu fie înșelați și mințiți, precum spune Sfânta Evanghelie că va fi la venirea Antihristului.

Prorocie

a Sfântului Nil care s-a aflat în Sfântul Munte la anul 1651 și care a scris despre venirea Antihristului și despre oamenii din vremurile din urmă

Începând de la anul 1900 și mergând către jumătatea celui de-al optulea veac, oamenii din acea vreme vor începe să fie de nerecunoscut. Atunci când va fi aproape vremea venirii lui Antihrist, mintea oamenilor se va întuneca din pricina patimilor trupului și necuviința și fărădelegea vor spori mult, iar apoi lumea va începe să devină de nerecunoscut, chipurile oamenilor se vor schimba, bărbații nu vor mai fi diferiți de femei din pricina hainelor lor deșănțate și a părului de pe cap. Oamenii din acele vremuri vor înnebuni și vor fi precum animalele, din pricina înșelării lui Antihrist.

Nu va mai fi respect pentru părinți și iubirea față de cei bătrâni va dispărea. Păstorii creștinilor, arhiepiscopii și preoții, vor fi fără minte și nu vor mai ști să deosebească binele de rău. Se vor schimba obiceiurile și tradițiile creștinilor și ale Bisericii. Stăpânirea de sine a oamenilor se va pierde și mofturile vor stăpâni (nu va mai fi nici o nădejde de mântuire). Minciuna și iubirea de bani vor atinge cele mai mari culmi și nu numai la cei bogăți. Desfrânările, preacurviile, sodomia, furtul și uciderile vor stăpâni în vremea aceea. Cei mai mulți vor cădea din har și vor săvârși cele mai rele fapte, așa că vor pierde darul Duhului Sfânt pe care l-au primit la Sfântul Botez. La fel vor pierde ei și orice părere de rău din inima lor.

Mai mult, bisericile lui Dumnezeu își vor pierde păstorii cei cuvioși și credincioși și vai, creștinii vare vor trăi atunci își vor pierde credința cu totul pentru că nu vor mai putea vedea lumina trezviei nicăieri. Apoi oamenii vor căuta la cele sfinte pentru a scăpa de suferință, dar vor găsi numai piedici și neliniște peste tot. Iar toate acestea se vor întâmpla pentru că Antihristul va stăpâni în toate și el va deveni stăpânul lumii. El va face lucruri și minuni pe care nu ni le putem închipui.

Totuși, el îi va da omului o înțelepciune șireată, cum ar fi descoperirea și vorbirea unuia cu altul de la un capăt al lumii la celălalt. Vor zbura prin aer precum păsările și vor cutreiere fundul mărilor precum peștii, fără să știe săracii de ei că toate acestea sunt înșelări ale Antihristului.

Iar cunoașterea va crește atât de mult, cunoașterea cea șireată, că Antihristul îi va înșela pe oameni și ei nu vor mai crede în existența lui Dumnezeu (Cel în trei ipostasuri).

Atunci când Dumnezeu cel mult-îndurător va vedea suferința neamului omenesc, El va scurta zilele pentru puțini, care vor fi prinși, pentru că diavolul vrea să îi înșele și pe cei aleși, de este cu puțință. Apoi deodată va veni sabia cea cu două tăișuri și va tăia pe cel ce înșală și pe ucenicii săi deopotrivă.

Prorocie de la mormântul lui Constantin cel Mare

Anul 1440

Constanțiu, fiul lui Constantin cel Mare, în timpul domniei sale, a adus trupul tatălui său cu mare fast de la Nicomidia la Constantinopol și l-a îngropat cu alai de îngropăciune în biserica Sfintei Epistole. La mormântul lui Constantin cel Mare, care a fost primul Împărat creștin, s-au aflat mulți înțelepți care au fost binecuvântați să fie acolo atunci și care au putut face prorocii, așa cum scrie mai jos. Acestea cuprind prorocii despre stăpânirea turcilor și despre sfârșitul ei. Patriarhul Ghenadie, om tare înțelept, fiind el vremelnic, judecător și împărat, a tălmăcit scrisoarea despre Sinodul de la Florența din vremea lui Ioan Paleologul. Noi am primit aceste tălmăciri prin timp și prin mână omenească.

La primul indiction, domnia lui Ismael, așa-numitul Mahomed va zdrobi neamul Paleologului și va stăpâni peste cele șapte coline. Va stăpâni acolo și peste multe alte neamuri, și va pustii insulele până la Marea Neagră. La cel de-al optulea indiction, el se va ridica împotriva părților de la miază noapte. La cel de-al zecelea indiction va învinge și se va întoarce după mulți ani în Dalmate, unde va face război mare din care va ieși în parte zdrobit. Mulțimi de oameni și seminții, însoțite de apuseni pe mare și pe uscat, vor face război și vor învinge pe Ismael (Turcul). Neamul bălai (rușii) împreună cu răzbunătorii vor stăpâni peste tot Ismaelul (Turcia) și vor cuceri cele Șapte Coline cu toate cele ce vin din asta. Apoi rușii vor isca un război civil care va fi aprig până la ceasul al cincilea. Atunci o voce se va auzi: „Stați, stați cu frică și alergați degrabă către dreapta. veți găsi un om puternic, viteaz și minunat. Pe acesta îl veți avea de conducător. Pentru că el este prieten al Meu și după ce îl veți afla pe acest om, veți împlini voia Mea”.

Manuscris din Mănăstirea Kostamonitou

Prorocia a fost scrisă de înțelepții și de sfinții de la mormântul lui Constantin cel Mare, primul împărat creștin de la anul 339, tălmăcită când marele Costantin a murit la anul 1440, cu 13 ani înainte de căderea Constantinopolului.

Arabii au fost primii care au asediat Constantinopolul în 625, apoi din nou arabii în 671 timp de șapte ani. A doua oară în 717 și de două ori rușii în 865 și în 1043.

Aceasta este adevărată de cuvintele sfântului nostru părinte Metodie (310), episcop de Pataris, despre ce va fi în viitor, care s-au păstrat în manuscrise. „Neamul bălai va stăpâni peste cele Șapte Coline, timp de cinci sau șase [ani]. Vor planta acolo varză și multă se va mânca, pentru răzbunarea sfinților”.

Prorocie a Sfântului Agatanghel

Anul 1279

„Grecia va fi iarăși loc de jafuri și prăpăd din pricina turcilor”. Stăpânirile și poporul vor fi într-o situația grea. Vrajmașul va înainta până la șase mile. Dar după aceea, neamul răsăritean va ajuta pe grecii care, după ce își vor reveni din șocul invaziei, vor merge împreună cu toată oastea lor și vor prăpădi pe turcii nu doar din Grecia, ci din toată Europa. Turcii vor găsi adăpost numai la Mecca (mărul cel roșu). Constantinopol va fi iarăși capitala Elenismului.

Prorocia Sfântului Cosma Etolianul

Anul 1777

Cosma Etolianul procește așjderea. Turcii vor pleca și se vor întoarce și vor atinge Examilia. La sfârșit, „vor fi izgoniți până la Kokkini Milia (Malum Punicum), în adâncul Asiei”.

1. „Turcii vor pleca și se vor întoarce și vor atinge Examilia. La sfârșit vor fi izgoniți până la Kokkini Milia. O treime dintre turci vor fi omorâți, o treime se vor boteza și numai o treime va reuși să ajungă la Kokkini Milia.
2. „Turcii vor ști de cele trei zile ascunse mai devreme decât creștinii”. (În manuscrisul albanez, prorocia este așa: „Turcii vor pricepe asta cu trei zile mai devreme decât creștinii”).
3. „La sfârșitul acestui război deplin, lupul va trăi în pace cu mielul”.
4. „În Constantinopol va fi atât de mult sânge, că va acoperi un vițel de trei ani”.
5. „Cei ce vor scăpa din acest război deplin vor fi fericiți. Ei vor mânca din linguri de argint ...”.
6. „Va fi atâta cruzime, că mamele vor fi îngrozite și își vor naște copiii mai devreme”.
7. „Ei vă vor pune biruri mari și de nepurtat, dar nu vor avea timp să le strângă”.
8. „Ei vă vor pune bir până și pe găini și pe ferestre”.
9. „Vă vor lua cu arcanul. Dar nu vor avea timp să facă toate acestea”.
10. „Monahii vor fi cei mai răi și mai nevrednici dintre toți”.
11. „Pe papă trebuie să îl învinuiți, pentru că el este privina tuturor acestea”.
12. „Să vă doriți să fie ziua iar nu noapte, vară iar nu iarnă”.
13. „Se vor petrece multe lucruri. Marile voastre orașe vor deveni orașe de coline”.
14. „Va veni vremea când creștinii se vor lupta unii cu alții”.
15. „Oastea va fi intrată doar până la jumătate în Constantinopol, când vor veni veștile cele bune”.
16. „Neamul cel bălai va elibera Constantinopolul”.

Prorocie a Apostolului Pavel

Apostolul Pavel spune că spre sfârșit vor fi vremuri grele, anume vremuri foarte grele. El nu spune în scrierea sa dacă timpul va fi în luni sau în zile, ci se referă la cei răi, cei ce se vor purta cu răutate la sfârșitul vremurilor. Acei oameni vor deveni deșeți. Se vor iubi numai pe sine și, mânați de patimilor lor, vor săvârși tot răul. Cei lacomi vor gândi că banul înseamnă totul. Vor fi mândri, se vor crede mai presus de alții și vor cere o slavă care nu li se cuvine. Obraznicii și blasfemitorii vor fi mândri și lăudăroși, care este mai rău decât a fi mândru. Blasfemitorii vor fi și mai răi decât cei mândri și lacomi, ei având aceste două patimi – mândria și deșertăciunea. Blasfemitorii nu își vor cinsti părinții sau pe binefăcătorii lor, vor fi nerecunoscători; vor fi necucernici, adică vor călca orice poruncă și datorie sfântă. Vor fi fără inimă, își vor vorbi de rău binefăcătorul, vor fi amari și răi cu oricine, vor fi demoni, vor vorbi rău și vor cleveti împotriva oricui.

Prorocie a Sfântului Anonim

Anul 1053

Prorocia se găsește în Muntele Athos, în Mănăstirea Koutloumousiou

În cinci, cinci și cincizeci de ani va veni sfârșitul durerilor, iar în al șaptelea nimeni nu va mai fi pribeag. Se vor întoarce în brațele deschise ale Maicii Biserici.

Așa vor fi oamenii și așa se vor face toate. Amin. Amin. Amin. Eu sunt A și Z. Începutul și sfârșitul. În cele din urmă, adevărata credință ortodoxă va fi o turmă și un păstor. Așa va fi. Amin. Amin. Amin.

Lucruri care deja s-au petrecut:

Marele război european

Înfrângerea Germaniei, distrugerea Rusiei și Austriei

Înfrângerea turcilor de către greci

Înarmarea turcilor de către țările apusele și înfrângerea lor asupra grecilor

Masacrul ortodocșilor

Turburare mare printre țările ortodoxe

Turcia a devenit mare putere pentru puțină vreme

Un nou război european (al doilea război mondial)

Înfrângerea francezilor de către germani

Revolta indienilor și ruperea de Anglia

Anglia nu mai este a saxonilor.

Lucruri care se vor petrece:

Biruința popoarelor ortodoxe. Înfrângerea turcilor și tăierea lor de către popoarele ortodoxe.

Turburare în lume

Deznădejde peste tot pământul

Luptă între cele șapte neamuri în Constantinopol. Trei zile și trei nopți de masacre.

Biruința celui mai puternic neam dintre cele șapte

Alianța celor șase neamuri împotriva celui de-al șaptelea

Un înger trimis de Hristos va opri războiul și va înapoia Constantinopolul grecilor.

Prorocia se referă la ruși și la alte câteva neamuri ortodoxe.

Prorocie a Sfântului Tarasie

Ceea ce îngrijorează mult în zilele noastre este un posibil al treilea război mondial sau chiar un dezastru nuclear. Nu este prostie mai mare decât aceasta, dat fiind că toți înțeleg iminența unui cataclism. Doar o greșeală, poate un accident, ar putea conduce la poluarea și distrugerea lumii.

Însă ei nu vor pricepe, în ciuda protestelor celor nevinovați.

Un război mondial dus cu arme convenționale nu poate provoca așa deznădejde și pericol mondial. Însă acum ei pot distruge pământul de opt ori, în câteva minute doar, așa cum s-a spus prin prorocul acum câteva veacuri, vorbind despre situația actuală. Facem lumină asupra celui de-al treilea război mondial și asta pentru că se vor petrece lucruri nemaivăzute. Prima prorocie s-a referit la un război groaznic, „un război civil”, a doua s-a referit la un masacru cumplit timp de trei zile încât sângele va ajunge la golful Keratios, și după aceea următoarele prorocii, fiind deci astfel un acord între aceste prorocii.

Prorocie a Sfântului Andrei

După aceea ei se vor aduna în același loc. Unul în fața celuilalt și după ce se vor înfrunta, unul va tăia membrele celuilalt așa cum face măcelarul cu o oaie, iar cei trei împărați ai oastei vor fi omorâți împreună cu poporul. Sângele lor se va scurge pe pământ asemenea apelor ploii și totul va fi acoperit. Apoi marea se va amesteca cu sângele lor în douăsprezece locuri și toate femeile vor fi văduve. Într-adevăr, șapte femei vor căuta un bărbat și nu vor găsi, căci toți au fost uciși în război.

Theodor Laskaris

(1254-1258)

Ioan Vatatzis a fost urmat la domnie de fiul său, Theodor II Duca Laskaris, mare învățat, cu educație aleasă, filosof, teolog, scriitor și poet cu adâncă cunoaștere a limbii grecești vechi pe care o prefera înaintea celei bisericești a vremii și pe care o iubea mai mult decât pe propria răsufare, conform mărturiei sale.

Educația lui Theodor II era deosebită. Studiase greaca și literatura veche, teologia și, mai presus de toate, filosofia, muzica, matematicile, fizica, geometria și astronomia.

De aceea a fost așezat printre pușinii împărați înțelepți ai Bizanțului care au iubit și sprijinit școala și arta. A studiat literatura greacă veche și a fost inițiat de educatorii săi în filosofia lui Platon și Aristotel. Admirația sa față de Grecia antică i-a inspirat venerarea acesteia. Această venerație este evidentă din scrierile sale filosofice și literare. Theodor II a făcut din curtea de la Niceea un focar de cultură similar celui din anticul Aapois.

Acest împărat a fost nu doar un învățat, ci și om de acțiune, politician iscusit, conducător militar și diplomat iscusit.

Ioan Laskaris

(1258-1261)

Theodor II Laskaris a fost urmat la domnie de unicul său fiu Ioan IV Laskaris, care avea doar 8 ani. Pentru că era copil, tatăl său a numit doi vice-regenți – trezorerierul Gheorghe Muzalona și Patriarhul Arsenie.

Gheorghe Muzalona era un prieten apropiat al lui Theodor II și simțind că nu este pe placul aristocrației, a cerut Senatului să numească un vice-regent mai capabil decât el, dar aristocrații nu au acceptat. Totuși, după nouă zile, în timp ce făceau parastasul lui Theodor II în Magnezia, unii dintre aristocrați (mercenari franci) au intrat în biserică și i-au ucis pe Muzalona și pe frații săi.

După câteva zile, adunarea l-a numit vice-regent pe Mihail Paleologul, care a primit și titlul de Despot. Mihail Paleologul nu a fost mulțumit de titluri. Își dorea să pună mâna pe tron cu orice preț. A reușit, cu mari eforturi, să-l convingă pe Patriarhul Arsenie, care rămăsese credincios dinastiei Laskaris, să îl încoroneze com-împărat al tânărului Ioan, promițându-i că va respecta toate drepturile la tron ale micului împărat.

Într-adevăr, pe 1 ianuarie 1259, Mihail Paleologul a fost încoronat împărat la Niceea, alături de micul Ioan IV.

După recucerirea Constantinopolului (25 iulie 1261), Mihail VIII l-a îndepărtat pe Ioan IV, orbindu-l și închizându-l în cetatea Dakiviza de la Marea Marmara, unde sârmanul Ioan, ultimul împărat al celei mai simple, serioase și populare dinastii din Bizanț, dinastia Laskaris, și-a petrecut orb tot restul vieții sale.

În 1290, împăratul Andronikos II, fiul și moștenitorul lui Mihail VIII, l-a vizitat în cetate pe Ioan IV și i-a cerut iertare pentru nelegiuirea săvârșită de tatăl său, rugându-l să îi recunoască titlul de Împărat. (A se vedea *Dicționarul Biografic al Imperiului Bizantin* de Donald Nicol, Editura Elliniki, Aapois 1993).

Mahomed II și Patriarhul Ghenadie, primul patriarh de după căderea Constantinopolului

Când Mahomed a cucerit cetatea, le-a cerut înțelepților de acolo o tâlmăcire a visului pe care îl avea în fiecare noapte. Le-a zis: „În fiecare noapte văd o mână cu cinci degete deasupra Sfintei Sophia”. Nimeni nu a putut să-i dea o tâlmăcire, așa că Patriarhul Ghenadie s-a ridicat și a spus: „Împărate, dacă ar fi fost măcar cinci creștini în toată cetatea, nu ai fi luat-o”. Într-adevăr, fusese mult păcat în Bizanț. Mahomed l-a întrebat din nou pe Patriarhul Ghenadie. „Cât timp vom rămâne aici?”, iar Patriarhul Ghenadie i-a răspuns: „Cinci-cinci-cincizeci. Adică 555 de ani adăugați la 1453, când am pierdut noi cetatea (Constantinopol) – 2008”. Din ziua în care Patriarhul a tâlmăcit cele de mai sus, cred că era când totul se liniștise după măcelul, siluirile și jafurile suferite de greci. Cred că au mai trecut 2-3 ani până s-au liniștit lucrurile în Constantinopol.

Un lucru era sigur: el nu ar fi putut găsi calea. Nu ar fi putut-o găsi fără o călăuză.

Au ajuns la sfârșit. Poarta s-a închis din nou înaintea lor. În adâncă tăcere. Tăcerea ceasului din urmă.

Care a fost ruptă doar de scârțâitul încuietorii. A fierului ruginit. Poarta cea mare s-a deschis pe jumătate.

Înăuntru, puțină lumină. Venind din cealaltă lume. Tainic. În subteran? Închisoare? Cenotaf?

Este Regele de Marmură încă în viață? Nu este o legendă. O nădejde falsă. O închipuire. Este adevărat. Vino și vezi.

Pe podea, rezemat cumva de unul din coate, grecul l-a văzut cu ochii săi pe Regele de Marmură.

Ridicare.

Un fior metafizic i-a străpuns trupul. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Vederea i s-a încetșat. Chiar în fața lui, la distanță de un braț, o MINUNE.

Era el, fericitul care a avut ocazia să vadă cu ochii săi. La acel ceas, în acel loc.

Tăcere grea. Aproape o puteai tăia cu cuțitul.

Turcul vorbe din nou:

„Acum câțiva ani Regele de Marmură era întins la pământ. Recent a început să se ridice încet. Să mergem”.

Au închis poarta la loc. Au încuiat-o. Au ieșit în curte, din subsol, pe partea cealaltă. Au trecut iarăși prin ușa cu gratii.

Nu au lăsat urme pe jos. Nu i-a văzut nimeni. Au intrat în mașină și au plecat.

Tăcere. Fără să spună o vorbă. Când au ajuns la Evros nu se ridicase încă soarele. S-au sărutat înainte de despărțire. Râul curgea involburat către Egee.

„Râul curge invers”, și-a zis generalul grec. „Curge invers numai dacă vrea Dumnezeu”.

Mai târziu a slujit la Centru.

Înainte să plece din Armată a simțit nevoia să împărtășească cuiva marea taină, cineva care ne-a încredințat-o și nouă, alături de numele generalului, sub oblăduirea lui Dumnezeu și a Maicii Sale. Și noi ne-am închinat și am zis „Cetatea nu a căzut”.

LĂMURIRE

Tradiția populară spune că toți sfinții și toți prorocii nu vorbesc despre Constantin Paleologul, ci despre Ioan. Generalul grec a murit în februarie 2001, ziua. Am făcut cercetări și am aflat-o pe sora generalului, care ne-a reasigurat de șansa pe care a avut-o fratele ei, ca fiind adevărată. El l-a văzut cu ochii săi pe împăratul Ioan, așa cum zicea semnul de deasupra capului său.

Când am ajuns la Aapois și am întâlnit-o pe doamna Elena, sora generalului grec, dânsa ne-a spus că generalul, pe când stăteau ei cu toții la masă, le-a vorbit despre împărat și despre secretul pe care i-l arătase generalul turc.

Ne povestea iar și iar. Eu am vizitat multe țări, dar nu am văzut om așa frumos ca împăratul. Nu am văzut în viața mea bărbat așa chipeș – spuneai că e viu, fără urmă de moarte.

Deasupra capului împăratului era scris IOAN.

Nu știa însă care Ioan este. Asemenea bărbat chipeș nu s-a mai aflat în întreaga lume.

Aceasta a povestit generalul grec sorei sale, doamna Elena.

Foarte chipeș.

Este sigur că generalul grec l-a văzut pe Sfântul Împărat Ioan Vatatzis.

Codul parizian

(Supl. Grec 467 F 1916 – 1936)

Legenda spune că mult încercatul Împărat Constantin Paleologul se plimba pe zidul Împărătesei Cetăților (Constantinopol), privind către poarta Sfântului Romanos. Lângă Biserica Celui Preaînalt Împăratul a văzut o Împărăteasă intrând în biserică, cu mulțime venind în urma ei. Mirat, Împăratul a intrat și el ca să vadă cine e Împărăteasa. Împărăteasa însăși a deschis Altarul, a intrat și a șezut, tristă fiind. Ea i-a spus Împăratului: „Pentru că mi s-a dat această cetate stricată, am salvat-o de multe ori de mânia dumnezeiască. De asemenea, L-am rugat pe Fiul și pe Dumnezeu, dar s-a luat hotărârea să fii dat în mâna celorlalți (a vrășmașului) pentru că păcatele poporului au stârnit mânia lui Dumnezeu. Lasă deci coroana împărătească la mine până când Dumnezeu va găsi pe altul vrednic să o primească. Și du-te și mori pentru că așa a poruncit Dumnezeu.”

Sfântul Anastasie

În locul în care trebuia să se afle icoana Maicii Domnului nu era nici o icoană, ci un scaun de domnie pe care ședea Pururea Fecioara Pantanassa, căreia îi fusese închinat Constantinopolul. În jurul ei se afla un sobor de îngeri și arhangheli, stând în picioare. La stânga tronului, puțin mai încolo se afla un alt tron, pe care ședea un bătrân (nu știu dacă dormea sau era treaz). Purta pe cap o diademă și în mână ținea o Evangheliie închisă, împodobită. Mai erau și alte scaune în cerc, în biserică. L-am întrebat pe Anastasie: „Au venit lângă Altarul unde stătea Domnul nostru. Bătrânul a îngenuncheat cu pioșenie și Domnul i-a dat Sfintele Taine din Sfântul Potir”. Apoi a luat Evanghelia din mâinile Hrisostomului și i-o dădu împreună cu coroana pe care o luase de la Myrophanis, și o așeză pe capul lui.

Referitor la chipul tainic al bătrânului încoronat, manuscrisul zice, printre altele: „Luați aminte că acest bătrân este viitorul Împărat despre care Sfântul Tarasie zice: Împărat se va ridica, el al cărui nume începe cu I și se termină cu S – adică Ioannis.”

Părintele Efrem, monah din Muntele Athos din Mănăstirea Filotheou, obișnuia să spună aceasta în cuvântul său despre Sf. Ioan Vatatzis, care îi va conduce pe creștini. El zice așa: Acum niște ani în Sfântul Munte era un episcop pe nume Ierotheos din Asia Mică. Patriarhia Ecumenică îl trimisese în Sfântul Munte ca să facă hirotoniri și slujbe. Era un episcop sfânt. De la el am preoția. Era un om binecuvântat de Dumnezeu. Trebuie să spun ceva: Am ținut timp de 15 ore toate slujbele de noapte și acest preot de 80 de ani nu s-a așezat o clipă jos.

De la scaun cobora spre strană, dar tot în picioare stătea. Sfințitul Episcop ne-a spus că l-a văzut pe Ioan Vatatzis cel adormit, care se va ridica din morți. Trebuie că-l văzuse, că el nu spunea minciuni.

Ne-a spus adevărul și l-am întrebat pe când era în biserică cu noi. Ne-a spus și am auzit cu urechile noastre. Există un asemenea împărat adormit? Și când se va ridica, părinte?

Când va fi al treilea război mondial. De asemenea, ne-a spus că mâna lui dreaptă stă pe sabia care e în teacă, și când va trage sabia va începe al treilea război mondial. Apoi, din curiozitate, l-am întrebat: Părinte, cât mai este sabia în teacă? Doar câțiva centimetri.

Părintele Efrem este starețul mai multor mănăstiri din Statele Unite ale Americii.

Proroci care au prorocit despre Sfântul Ioan Vatatzis

Sfântul Metodie, 311, Episcop de Patara.

Sfântul Tarasie, 748, Patriahul Constantinopolului

Sfântul Leon cel Înțelept, 912, Împăratul Bizanțului

Sfântul Andrei cel Nebun, 936, Ieromonah

Sfântul Ioan Teologul, 110, Apostolul Neamurilor

Sfântul Anonim, 1053, Pustnic din Sfântul Munte

Sfântul Cosma Etolianul, 1777, Propovăduitor

Sfântul Agatanghel, 1279, Ieromonah

Prorocie a bărbatului cel sfânt către Împăratul Manuel Paleologul, 1425

Sfântul Nil, 1651, Pustnic din Sfântul Munte

S-a găsit o prorocie în mormântul lui Constantin cel Mare, tălmăcită de înțeleptul Patriarh Ghenadie

Prorocia Apostolului Pavel

Constantin a zidit, Constantin a pierdut

Lumea nu știe nimic despre Sfântul Împărat Ioan Vatatzis și crede că împăratul de marmură care va fi înviat este ultimul împărat al Bizanțului, Constantin Paleologul.

Așa s-au transmis lucrurile acestea în folclorul nostru. Însă în această carte nu vorbim despre folclor, ci despre doisprezece sfinți proroci care au vorbit despre viitorul lumii. Despre Împăratul cel cu șase degete, Sfântul Ioan Vatatzis, și despre cele ce vor veni și vor îngrozi omenirea.

Rusia va fi cea mai mare putere în cel de-al treilea război mondial.

Se referă la neamul ortodox numit ruși (de văzut prorocia lui Metodie). „Neamul cel bălai” va stăpâni peste Cetatea cu Șapte Coline (Constantinopol)... Sf. Andrei cel Nebun pentru Hristos (prorocul). Deci „neamul cel bălai” va intra acolo, fiind arătat ca cea de-a șaptesprezecea literă din cele 24, care este R = Rusia. Sfântul Agatanghel a spus că „Rusia se va ridica din somn”. Sfântul Cosma Etolianul a spus că „oastea străină va intra, crezând în Hristos și neștiind limba”. Pe piatra de mormând a M. Konstantinou stă scris: „Neamul cel bălai, împreună cu toți oamenii lui Ismael, vor cuceri Cetatea cu Șapte Coline, pe care o vor lua cu tot ce este acolo”.

Prorocia lui Ezechiel (capitolul 38)

„Așa spune Domnul Dumnezeu: Eu sunt peste tine, Gog, domn al lui Rus (Rusia), Mosoh și Thovel, și Eu te voi chema pe tine și toate oștile tale, toți caii și călăreții tăi, îmbrăcați în armuri, în număr mare, cu scuturi ușoare, coifuri și săbii...”¹

¹ În realitate, textul din cartea prorocului Ezechiel spune cu totul altceva: „Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată, Eu sunt împotriva ta, Gog, rege al lui Roș și al lui Meșec și al lui Tubal! Te voi prinde, voi pune zăbale în fâlcile tale și te voi scoate pe tine și toată oștirea ta, caii și toți călăreții strălucit îmbrăcați, ceată mare cu platoșe și cu scuturi, toți înarmați cu săbii.” Aici este mai degrabă o prorocie **împotriva** lui Gog și a lui Rus/Roș.

Prorocia Sfântului Metodie

Timp de cinci sau șase luni, neamul cel bălai va rămâne stăpân peste cele șapte coline. Filip cel Mare se va ridica împreună cu optsprezece țări străine (18 membri NATO) și vor stârni un război cum n-a mai fost până atunci.

Viața Sfântului Împărat Ioan Duca Vatatzis

Acesta s-a născut în localitatea Didimotih, la anul 1193. Se trăgea dintr-o familie apropiată senatului împărătesc, dat fiind că bunicul său, Vatatzis, era comandant de oaste sub împăratul Manuel Komnenos.

La moartea părinților săi, Ioan a moștenit o avere mare. În ciuda acestui lucru, el fiind un om înțelept, a ales să o împartă săracilor și a făcut danii către sfintele altare și biserici, „fericiți fiind cei ce iubesc podoaba casei Tale”.

După aceea, întrucât Constantinopolul se afla sub stăpânirea francilor, fiind ocupat din anul 1204 din timpul „Cruciadei”, Ioan s-a îndreptat către Nymfaio din Bithinia, unde se afla capitala Imperiului. La Niceea era încoronat ca împărat Theodor Laskaris, poetul Marelui Paraclit al Sfintei Maria, pe care îl cântăm în fiecare zi între întâi și 15 august. Capitala Imperiului era sub franci încă.

Atunci când împăratul, împăratul Marelui Paraclit, a murit în 1222, Imperiul a trecut la Ioan Duca Vatatzis III. Din primul ceas s-a vădit că hotărârea lui Theodor de a-l alege pe el a fost una înțeleaptă. De atunci el a fost cunoscut ca Ioan, apărătorul celor săraci, drept judecător, izvor nesecat de milă, încât i s-a spus Cel Milostiv.

Vatatzis a fost apărătorul și susținătorul țăranilor și sătenilor, străduindu-se să îmbunătățească modul de viață mai ales al fermierilor și al crescătorilor de animale. Pentru a-i ajuta, a poruncit un inventar amplu (similar unui cadastru național) și apoi a luat loturi de pământ de la moșieri și aristocrați și le-a împărțit tuturor celor săraci, ca și aceștia să poată trăi cât de cât. S-a remarcat ca un adevărat „părinte al grecilor”, pedepsind cu asprime exploatarea celor de jos și trăind fiecare zi a vieții sale nu ca un împărat, ci ca unul care și-a închinat viața lui Dumnezeu pentru a-și ajuta oamenii și pe cei năpăstuiți. De asemenea, a luat hotărâri în privința banilor, în sensul că nimeni nu mai putea să-și ridispească averea. A construit case de primire și biserici, azile, spitale, cămine pentru bătrâni, biblioteci, și a ajutat mult mănăstirile.

Gândul lui era atât de mult îndreptat către popor încât odată la o vânătoare, când l-a întâlnit pe fiul lui Theodor și i-a văzut hainele scumpe pe care le purta, a refuzat să îl salute! Când copilul l-a întrebat ce s-a întâmplat, Ioan i-a răspuns și i-a spus că toate acele mătăsurii și fire țesute cu aur, pe care le purta băiatul, sunt făcute cu sângele poporului și că el ar trebui să ia aminte că fiecare cheltuială trebuie făcută pentru popor, pentru că averea Împăratului îi aparține poporului!

Ioan Vatatzis a avut toată viața un gând: să recâștige Constantinopolul și să refacă imperiul creștin.

În această direcție a lucrat cu toată inima lui. Înțelept, prudent și prevăzător în activitatea sa politică, a evitat cu grijă implicarea în bătălii, deși avea lângă el cei mai aleși generali. Avea mereu grijă să nu se angajeze în nimic ce nu fusese planificat din timp. Era foarte pios și cu cinstire față de cel mai simplu monah. Poporul îl iubea, iar Biserica se ruga cu plăcere pentru el. Mai presus de toate, gândul lui suprem era la țara lui.

I-a bătut pe latini care stăpâneau Constantinopolul și le-a impus tratatul din 1225, prin care a luat în stăpânire toată Asia Mică, mai puțin regiunile apropiate de Nicomedia și opuse Constantinopolului.

A construit o flotă puternică și a eliberat insulele Lesbos, Chios, Samos, Icaria, Ko și altele din arhipelagul grecesc. În înțelepciunea sa, a priceput că numai cine are o flotă puternică poate stăpâni Marea Egee. Ca urmare, latinii care nu aveau vase și baze puternice, nu au mai putut păstra mult timp Constantinopolul. Ioan și-a fixat baza la EllisPontos și a pornit primele atacuri în regiunea Vasilida, reușind să elibereze Adrianopolul, o cetate strategică. Acum era liber drumul către Constantinopolul marelui Constantin.

În acea vreme au venit mongolii de la răsărit, care l-au bătut pe sultanul din Konya, care a fost nevoit să facă o înțelegere cu Niceea, încetând deci a mai fi un pericol. Nemaîmpiedicându-se acum de sultan, Vatatzis i-a bătut pe bulgari în 1246 și a eliberat regiunea râurilor Axios – Evros. Clopotele erau să se spargă de puterea cu care erau bătute, de bucurie, atunci când Ioan Vatatzis, sfântul împărat, a intrat în capitala Macedoniei, Salonic, cetatea Sfântului Dumitru, în decembrie al aceluia an.

Din nefericire, buna lui soție, Irina Laskari, a adormit. El avea să o păstreze mereu în inima sa ca pe o dulce amintire. Știa însă că el nu își aparține sieși, ci țării și poporului său. De aceea, dată fiind relația prietenească pe care o avea cu împăratul german Frederick II, a primit să o ia de soție pe fiica acestuia, Constanța, ca o întărire a unei alianțe care avea să sperie Europa și în special pe latinii care se aflau atunci într-o situație dificilă.

Din nefericire, Ioan Vatatzis a închis ochii în ziua de 3 noiembrie 1254, la vârsta de 72 de ani, fără să apuce să-și vadă cu ochii visul împlinit. Apucase însă să construiască o țară puternică, pe care o adusesse până aproape de Constantinopol.

Trupul său neînsuflețit a fost îngropat în mănăstirea Sosandra zidită de el însuși și mai târziu, prin minune dumnezeiască, el a cerut să fie mutat în Magnezia, în Asia Mică. Când i-au deschis mormântul, în loc de miros greu, s-a ridicat de acolo mireasmă bineplăcută asemenea unei grădini de flori. Mai mult, bătrânul de acolo părea că șase pe scaun de domnie, fără pete sau mirosuri grele și fără semne că ar fi murit. Și totuși, se afla acolo de șapte ani, dar culoarea trupului său era aceea a unui om viu. Părea să fie viu, asemenea unui împărat de piatră! Chiar și hainele de pe el arătau ca neatînse de trecerea timpului, părând noi. Aceasta pentru că așa îi cinstește Dumnezeu pe cei ce îl cinstesc pe El în viața lor de pe pământ.

Astfel, moaștele Sfântului Împărat Ioan Duca Vatatzis cel Milostiv s-au aflat ca lucru minunat și lumea a început să le cinstească și să îl roage pe sfânt pentru scoaterea demonilor și vindecarea de multe boli, fiind purtătoare de Harul Duhului Sfânt.

Rugăciune începătoare

„Slăvite Împărate, bucuria celor credincioși și fala cetății Nymfaio, Ioane pe tine te cinstim. Cu cântări și imne duhovnicești te laudăm, strigând cu toții într-un glas: Binecuvâțați cei ce te laudă pe tine, binecuvâțați cei ce te cinstesc pe tine, binecuvâțați cei vindecați prin tine”.

Într-un calendar publicat în anul 2001 de mitropolitul din Didimoteiho, în Orestiada și Soufli, stă scris că până în anul 1922 „Ioan cel Milostiv era cinstit an de an în biserica din Magnezia zidită de el însuși și în care se odihnește, precum și în Nymfaio, cetatea sa de suflet”.

Toate acestea stau scrise în sfintele cărți ale Bisericii noastre și în prorociile sfinților părinților noștri care i-au urmat lui Hristos.